

DE VIU EN VIU

Carles Miró

miralmiro@

Dijous, 18 de desembre. Diu que hem d'anar a la sala d'anatomia de la Reial Acadèmia de Medicina a parlar de l'any literari que s'acaba i a dir alguna cosa de l'any que ve. És la celebració del tercer aniversari de la revista electrònica *Lletra*, de la UOC. S'han triat vuit «doctors» (cap en medicina i la majoria, em penso, sense cap doctorat) per fer la feina anatòmica. Jaume Subirana, director de *Lletra* i presentador de l'acte, insisteix que si es parla d'anatomia és en el sentit de «ciència que té per objecte l'estudi de la forma i de l'estructura dels éssers vius en relació als òrgans que els constitueixen». Però, inevitablement, tothom pensarà en una altra accepció; en la de «tècnica quirúrgica utilitzada per dissecar o separar les estructures dels éssers orgànics, per descobrir-ne la situació o fer-ne una extracció». I, amb més raó, perquè la sala on es duu a terme l'acte és una aula de dissecció. És una sala oval, amb grades de pedra i, al mig, la taula de dissecció, que és un tros de marbre còncau, que té aquesta forma perquè tots els sucus que anessin sortint del cadàver que s'hi obria a sobre es concentrassin al mig; i, al mig de la taula, encara hi ha el forat per on desaguaven —és un dir— tots aquests fluids.

L'acte comença a les set. Presentació i dos o tres minuts perquè cada participant parli, en una primera ronda de l'any 2003, i en la segona de l'any 2004. El llibreter virtual (porta llibres.com) Xavier Agulló parla dret, micròfon en mà; està acostumat a fer presentacions de peu dret, utilitzant el Power Point. Els altres parlem arrapapats en un seients de fusta tallada dignes d'un cardenal, sense la més mínima intenció d'aixecar-nos, menys el Màrius Serra, que en un moment donat es posa dret per cantar —o, més aviat, dir rítmicament— un rap fet amb els noms d'autors catalans indiscutibles. El llibreter i l'editor (Ernest Folch) sembla que són els que veuen les coses amb més bon color. Màrius Serra, que ens diu que el seu programa *Alexandria* (Canal 33) es consolida, també té ànims, encara que no s'està d'avisar de certs riscos (ara que cada cop es dona més el cas que l'autor autotradueix els seus llibres al castellà hi ha el risc que el català es percebi com un eco innecessari, quan es pot escriure «directament» en castellà). Els altres cinc fa més l'efecte que s'esforcen a no veure-les gaire negres: Joan-Josep Isern, crític i responsable de la base de dades de premis literaris, ens esgarrifa amb la quantitat de premis —més de mil— que es donen per any («i, per ara, no se sap de cap premi que no s'hagi donat perquè no s'hi hagi presentat ningú», diu); l'escriptor Biel Mesquida dictamina que l'any ha sigut molt pobre, que ha vist massa llibres d'entreteniment, massa literatura barata; jo parlo de weblogs i, per tant, puc dissimular; Dolores Oller reivindica els bons escriptors catalans hi ha, però que ho tenen cru; Francesc Parcerisas és el director de la Institució de les Lletres Catalanes, repassa la feina feta, però no pot pas fer veure que està exultant.

¿Interessa tot això als lectors corrents? ¿No hi ha una tendència excessiva entre la gent del gremi de la lletra a magnificar els seus problemes i a oblidar-se que no hi ha un món exterior? Doncs d'aquestes coses són justament de les que NO parlem quan, acabat l'acte, passem a fer una copa de cava; perquè quan es passa a la copa, tant en el gremi de la lletra com en tots els altres, el que toca és explicar-se xafarderies i oblidar-se que hi ha un món exterior. El lloc on intentem la intoxicació alcohòlica, un pèl airejadet per estar-s'hi gaire estona un vespre de desembre, em diuen que és el claustre de la Casa de la Convalescència. ¡Si estem convalescents és que encara som vius! Amb diferències: n'hi ha que fan la viu-viu i d'altres que són vius de mena, uns vius rematats.